

மல்லிகை

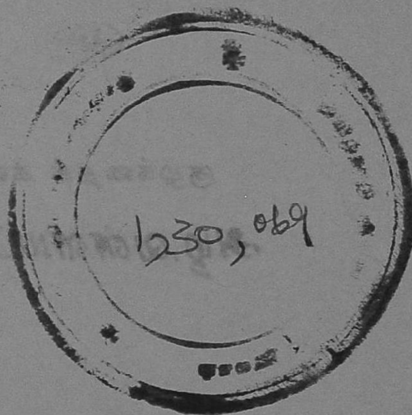
குழந்தைக் கவிஞர்

அழ. வள்ளியப்பா

மூன்ரும் பதிப்பு 1966.

விலை : 75 காசு

சித்திரம் :
தேவன்

அச்சிட்டோர் :
ஷண்முகா பிரஸ்,
புதுக்கோட்டை.

அருமைக் குழந்தைகளே!

'தமிழ் நாட்டில் உங்களுக்காக இதுவரை அதிகமான பாடல்கள் எழுதியிருப்பவர் யார்?' என்று கேட்டால், உடனே 'குழந்தைக் கவிஞர் *வள்ளியப்பா* தான்' என்று தயங்காமல் கூறிவிடுவீர்கள்.

ஆம், நீங்கள் கூறுவது உண்மைதான். அவர் இதுவரை ஏராளமான கவிதைகளை எழுதியிருக்கிருர். ஒவ்வொரு கவிதையும் இனிமையானது; எளிமையானது; கருத்துடையது; அறிவூட்டுவது.

குழந்தைக் கவிஞரின் கவிதைப் புத்தகங்கள், கதைப் புத்தகங்களை வெளியிடும் பாக்கியம் பெற்றவர்கள் நாங்கள் என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள்.

குழந்தைக் கவிஞரின் கவிதைகளை அடிக்கடி பத்திரிகைகளில் படிக்கிறீர்கள். பள்ளிப்பாடப் புத்தகங்களிலும் அவரது கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இதிலுள்ள கவிதைகள் அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவை. அவற்றைத் தொகுத்து வெளியிட அனுமதி தந்த குழந்தைக் கவிஞருக்கும் பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்கும், எங்கள் மனமார்ந்த நன்றி.

தமிழ் நிலையத்தார்.

கவிதைகளின் வரிசை

வண்ணங்கள் காட்டுது, நமது கொடி.
வானத்தை முட்டுது, நமது கொடி.
எண்ணங்கள் ஊட்டுது, நமது கொடி.
என்னென்ன காட்டுது, நமது கொடி?

தீரத்தைக் காட்டுது, சிகப்பு நிறம்.
தியாகத்தைக் காட்டுது, சிகப்பு நிறம்.
வீரத்தைக் காட்டுது, சிகப்பு நிறம்.
வெற்றியைக் காட்டுது சிகப்பு நிறம்.

ஒளியினைக் காட்டுது, வெள்ளை நிறம்.
உண்மையைக் காட்டுது வெள்ளை நிறம்.
தெளிவினைக் காட்டுது, வெள்ளை நிறம்.
சிறப்பையும் காட்டுது, வெள்ளை நிறம்.

வளமையைக் காட்டுது, பச்சை நிறம்.
வறுமையை ஓட்டுது, பச்சை நிறம்.
குளுமையைக் காட்டுது, பச்சை நிறம்.
குறையெலாம் ஓட்டுது, பச்சை நிறம்.

சத்தியம் காட்டிடும் கொடிநடுவே,
தருமத்தின் சின்னமாம் சக்கரமே.
நித்தியம் சுற்றிடும் நில்லாமலே,
நீதியை நாட்டிடும் சக்கரமே.

வேண்டும்

தலையே, உலகில் நீதிக்குத்
தாழ்ந்து பணிந்திட வேண்டும், நீ.

கண்ணே, பார்க்கும் பார்வையிலே,
கருணை பொழிந்திட வேண்டும், நீ.

காதே, நல்ல வார்த்தைகளைக்
கருத்தாய்க் கேட்டிட வேண்டும், நீ.

வாயே, உள்ளம் குளிர்ந்திடவே,
வார்த்தை கூறிட வேண்டும், நீ

மூக்கே, இன்ப விடுதலையே
மூச்சாய் வெளியிட வேண்டும், நீ,

வயிறே, ஏழை மனங்குளிர
வழங்கி உண்ணுதல் வேண்டும், நீ.

கையே, கஷ்டப் படுவோர்க்கு,
கைகொடுத் துதவிட வேண்டும், நீ.

காலே, பாதகச் செயல்யாவும்
கடிதில் நசுக்கிட வேண்டும், நீ.

உடலே, உலகில் புகழென்னும்
உடலை நாட்டிட வேண்டும், நீ.

தொண்டு செய்வோம்

ஒன்று கூடி நாட்டுக் காகத்
தொண்டு செய்வோமே - நாமும்
தொண்டு செய்வோமே.
அன்றே நமது நாட்டின் பெருமை
அதிக மாகுமே - இன்னும்
அதிக மாகுமே.

சாதி மத பேத மின்றித்
தழைத்து வாழ்வோமே - நன்கு
தழைத்து வாழ்வோமே.
நீதி யார்க்கும் ஒன்று என்றே
நினைத்து வாழ்வோமே - என்றும்
நினைத்து வாழ்வோமே.

நாளை வாழ்வு தன்னில் நாமே
நாட்டை ஆள்பவர் - நமது
நாட்டை ஆள்பவர்.
கோழை எண்ணம் விட்டவாழ்வு
கொண்டு நிற்போமே - வாழ்வு
கொண்டு நிற்போமே.

ஏட்டி லுள்ள உண்மை யெல்லாம்
ஏற்றுக் கொள்வோமே - நன்கு
ஏற்றுக் கொள்வோமே.
நாட்டு மக்கள் உயர்வு கொள்ள
நாமு ழைப்போமே - என்றும்
நாமு ழைப்போமே.

பலத்தைக்கொண்டு உலகவாழ்வைப்
பாழ்ப டுத்தோமே - வாழ்வைப்
பாழ்ப டுத்தோமே.
நலத்தைக்கொண்டு உலக வாழ்வில்
நன்மை செய்வோமே - மிக்க
நன்மை செய்வோமே.

பாரதம்போல் உலகி லேயே
பண்புள் ளபூமி - மிக்க
பண்புள் ளபூமி
வேறு ஏதும் இல்லை யென்றே
விளங்க வைப்போமே - என்றும்
விளங்க வைப்போமே.

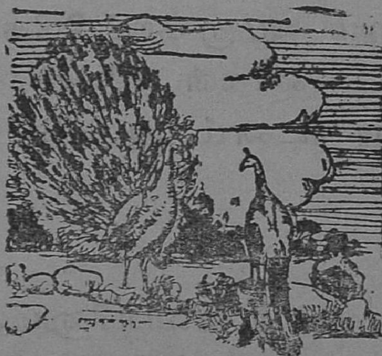

முத்துப் போல மல்லிகை
முற்றும் அழகு காட்டுதே.
நித்தம் பெண்கள் தலையிலே
நின்று நடனம் ஆடுதே!

எங்கு ஒளித்து வைப்பினும்,
எளிதில் அறியச் செய்யுதே.
'இங்கு நானும் இருக்கிறேன்'
என்று மணத்தைப் பரப்புதே!

கண்ணைக் கவரச் செய்யுதே.
　காற்றில் மணத்தைக் கலக்குதே.
பெண்கள் தலையில் அணிந்ததும்
　பெருமை கொள்ளச் செய்யுதே!

'கொண்டை தன்னில் அணியவே
　கொடுத்து வைக்க வில்லையே!'
என்று ஆண்கள் எண்ணியே
　ஏங்கச் செய்யும் பூவிதே!

நாட்டுக் காக ஒருவீரன்
நான்கு ஆண்டுகள் போர்செய்து,
வீட்டை நோக்கித் திரும்பினனே.
வெற்றி கொண்டு மகிழ்வுடனே.

வந்திடும் வழியில் ஓர்ஊரில்
மக்கள் வீரனை வரவேற்றுத்
தந்தனர், பாலும் பழங்களுமே,
சந்தோஷத்துடன் உண்டிடவே.

'எதுவும் வேண்டாம், இவற்றினிலே.
எனக்கு வேண்டிய தொன்றேதான்.
அதுவே நான்கு ஆண்டுகளாய்
அடியேன் தினமும் வேண்டுவது.

நாட்டைக் காக்கப் படைதிரட்டி
நாங்கள் சென்ற அச்சமயம்,
வீட்டில் எனது குழந்தையினை
விட்டு வந்தேன், வாட்டமுடன்.

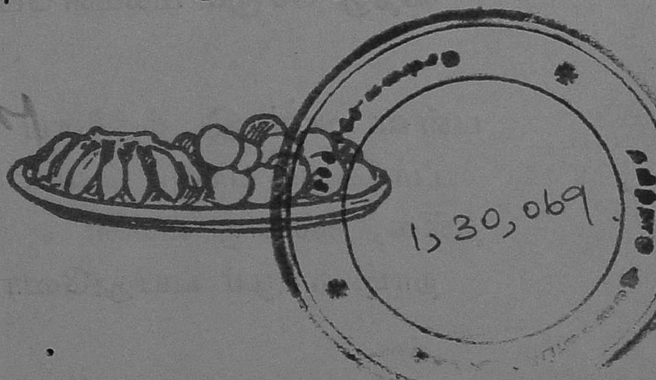
அந்த அருமைப் பெண்ணுக்கு
ஐந்து வயது தானிருக்கும்.
இந்த ஊரில் அவ்வயதில்
எனக்கு வேண்டும், ஒருகுழந்தை.

கொஞ்சி அதனுடன் விளையாட
கொண்டு வந்தால்நலம்' என்றே
கெஞ்சிக் கேட்டான், அவ்வீரன்.
கேட்டதும் உடனே அவ்விடத்தே,

அழைத்து வந்தனர், ஒருபெண்ணை.
அதற்கும் வயது ஐந்தேதான்.
பழத்தை எடுத்து அவள்கையில்
பரிவுடன் கொடுத்தான், அவ்வீரன்

'உன்னைப் போலவே என்மகளும்
உயரம் இத்தனை வளர்ந்திருப்பாள்.
என்னைக் கண்டதும் துள்ளிடுவாள்;
இனிக்கும் பேச்சுப் பேசிடுவாள்.'

கூறினன் இப்படி மகிழ்வுடனே,
கொட்டிய கண்ணீர்த் துளியுடனே.
வாரியே அந்தச் சிறுபெண்ணை
மகிழ்வுடன் கொஞ்சி வாழ்த்தினனே.

பயிலுவோம்

தேனி ருக்கும் இடத்தினைத்
  தேடி மொய்க்கும் வண்டுபோல்,
சீனி யுள்ள இடத்தினைத்
  தேடி ஊரும் எறும்புபோல்,

பழம் நிறைந்த சோலையைப்
  பார்த்துச் செல்லும் கிளியேபோல்,
வளம் நிறைந்த நாட்டிலே
  வந்து சேரும் மக்கள்போல்,

பள்ள மான இடத்தினைப்
  பார்த்துப் பாயும் வெள்ளம்போல்,
நல்ல, நல்ல நூல்களை
  நாடி நாமும் பயிலுவோம்.

'மரமே, மாடே' என்றெல்லாம்
மனிதர் திட்டிக் கொள்கின்றார்.
மரமும் மாடும் உதவுதல்போல்
மனிதர் எங்கே உதவுகிறார்?

நிழலைத் தந்து களைப்பெல்லாம்
நீக்குதல் அந்த மரமாகும்.
பழத்தைத் தந்து உடலுக்கே
பலத்தைத் தருவது மரமாகும்.

விறகைத் தந்து அரிசியினை
வேகச் செய்வது மரமாகும்.
பறவை கூடு கட்டி இனம்
பரவச் செய்வது மரமாகும்.

வயலை உழுது பயிர்களையே
வளரச் செய்வது மாடாகும்.
வெயிலில், மழையில் வண்டிகளை
விரைந்து இழுப்பது மாடாகும்.

கழுத்து நோகத் தினந்தினமும்
கவலை இழுப்பது மாடாகும்.
கொளுத்தும் வெயிலில் நடந்திடவே
கொடுப்பது மிதியடி, மாடாகும்.

தூங்கும் போது...

தூங்கு கின்ற போதிலே,
துயரம் எதுவும் இல்லையே.
ஏங்கச் செய்யும் எண்ணமும்
எழுவ தில்லை, இல்லையே!

ஏழை, அடிமை என்றெலாம்
எவரும் இகழ்வ தில்லையே.
நாளை வாழ்வைப் பற்றியும்
நமக்குக் கவலை இல்லையே.

பயமும், பகையும் இல்லையே.
பணத்துக் கவலை இல்லையே.
தயவு வேண்டி எவரையும்,
தாங்கத் தேவை இல்லையே.

அமைதி நமக்கு அளிப்பதும்,
அசதி நீங்கச் செய்வதும்
இமையை மூடித் தூங்கிடும்
இன்ப மான தூக்கமே.

மூக்கைத் தூக்கிய காக்கை!

வேலன் மனைவி கறுப்பாயி
விடிந்ததும் சண்டை துவக்கிடுவாள்.
காலம் எல்லாம் சண்டையிலே
கழிப்பாள், கணவன் வருந்திடவே.

சண்டை ஒருநாள் முற்றிடவே
'சட்'டென வேலன் கோபமுடன்
அண்டையி லிருந்த கத்தியினுல்
அறுத்து விட்டான், அவள்மூக்கை.

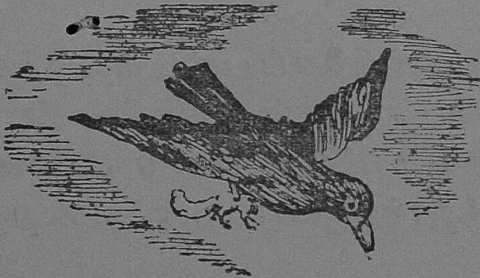
வெட்டி எடுத்த மூக்குடனே
விரைந்து வைத்திய ரிடம்சென்ருள்.
'ஒட்டுப் போட்டுத் தைத்திடுவீர்.
உமக்குப் புண்ணியம்' எனச்சொன்ஞள்.

துண்டு மூக்கை மேஜையின்மேல்
தூக்கி வைத்து வைத்தியரும்,
துண்டுத் துணியால் அவள்முகத்தைத்
துடைத்துக் கொண்டு இருந்தனரே.

அறுந்து தனியாய் இருந்திட்ட
அந்த மூக்குத் துண்டதனைப்
பறந்து வந்த ஒருகாக்கை
பாய்ந்து தூக்கிச் சென்றதுவே.

கையைத் தட்டி வைத்தியரும்
கதறிப் பார்த்தார். ஆனாலும்,
ஐயோ, ஏதும் பயனில்லை!
அலறித் துடித்தாள், கறுப்பாயி.

காக்கை மூக்கைத் தின்றதுவோ!
கடலில் போட்டு விட்டதுவோ!
மூக்கை இழந்த 'சூர்ப்பனகை'
முக்காடிட்டுத் திரும்பினளே!

‘என்னை ஏனே அழகாக
ஈசன் படைக்க வில்லை’யென
எண்ணி, எண்ணி ஒருகாக்கை
ஏங்கிச் சுற்றித் திரிகையிலே,

கூட்டில் அழகிய கிளியொன்றைப்
போட்டு அடைத்து, ஒருபையன்
வாட்டி வதைக்கக் கண்டதுவே;
மனத்தில் வருத்தம் கொண்டதுவே.

‘அழகாய் என்னைப் படைத்திருந்தால்,
அடியே னுக்கும் இக்கதிதான்.
அழகைக் காட்டிலும் விடுதலையை
அளித்தார் ஆண்டவன்’ என்றதுவே.

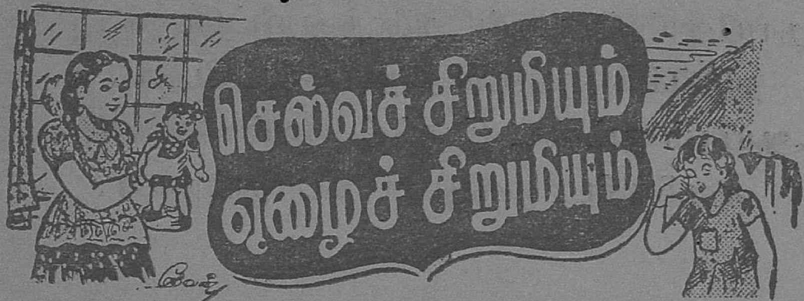
கட்டை அவிழ்த்து விட்டிடின்,
  களித்துக் கன்று துள்ளிடும்.
வெட்ட வெளியில் சுற்றிடும்.
  மிகவும் மகிழ்ச்சி கொண்டிடும்,

கூட்டைத் திறந்து விட்டிடின்,
  குதித்துக் கிளியும் பறந்திடும்.
வாட்டம் நீங்கி வானிலே,
  வட்ட மிட்டுத் திரிந்திடும்.

மடையைத் திறந்து விட்டிடின்,
மகிழ்ந்து நீரும் பாய்ந்திடும்.
தடையில் லாது வேகமாய்,
'தடத' டென்று ஓடிடும்.

புனித மான விடுதலை
பெறவே அவைகள் துடிக்கையில்,
மனிதன் மட்டும் அடிமையாய்
மண்ணில் வாழ நினைப்பதோ?

செல்வச் சிறுமி :

பொம்மைக்குப் பட்டாடை கட்டிடுவேன்.
பொன்னாலே நகைகளும் போட்டிடுவேன்.
அம்மாவோ அன்புடன் பட்சணங்கள்
அடிக்கடி தந்திடத் தின்றிடுவேன்.

காரிலே பள்ளிக்கும் சென்றிடுவேன்.
காலால் நடந்துமே நானறியேன்.
ஜோரான காட்சிகள் கண்டிடுவேன்.
சொகுசாக என்றுமே வாழ்ந்திடுவேன்.

ஏழைச் சிறுமி:

நாயினும் கேடாய் அலைந்துவிட்டேன்.
நடுங்கிக் குளிரில் ஒடுங்கிவிட்டேன்.
ஆயிரம் ஓட்டை இருந்திடினும்
அணிந்திட ஒருதுணி போதும்ஐயா.

ஊரெலாம் பல்லைநான் காட்டிவிட்டேன்.
ஒருபிடி அன்னமும் போடவில்லை.
யாரும் இரங்கிட வில்லைஐயா.
இப்போதே சாகவும் சித்தம்ஐயா!

அன்னை மொழி

குருவி ஒன்று மரத்திலே
கூடு ஒன்றைக் கட்டியே
அருமைக் குஞ்சு மூன்றையும்
அதில் வளர்த்து வந்தது.

நித்தம், நித்தம் குருவியும்
நீண்ட தூரம் சென்றிடும்.
கொத்தி வந்து இரைதனைக்
குஞ்சு தின்னக் கொடுத்திடும்.

'இறைவன் தந்த இறகினால்
எழுந்து பறக்கப் பழகுவீர்.
இரையைத் தேடித் தின்னலாம்'
என்று குருவி சொன்னது,

'நன்று, நன்று, நாங்களும்
இன்றே பறக்கப் பழகுவோம்'
என்று கூறித் தாயுடன்
இரண்டு குஞ்சு கிளம்பின.

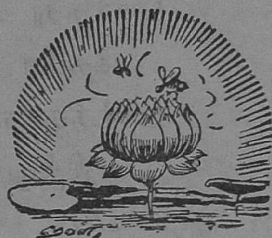
ஒன்று மட்டும் சோம்பலாய்
ஒடுக்கிக் கொண்டு உடலையே,
அன்று கூட்டில் இருந்தது.
ஆபத் தொன்று வந்தது!

எங்கி ருந்தோ வந்தனன்,
ஏறி ஒருவன், மரத்திலே.
அங்கி ருந்த கூட்டினை
அடைய நெருங்கிச் சென்றனன்.

சிறகு இருந்தும் பறக்கவே
தெரிந்தி டாமல் விழித்திடும்
குருவிக் குஞ்சைப் பிடித்தனன்;
கொண்டு வீடு சென்றனன்.

குருவிக் குஞ்சு அவனது
கூட்டில் வாட லானது.
அருமை அன்னை உரைத்தது
அதனின் காதில் ஒலித்தது.

வண்டு

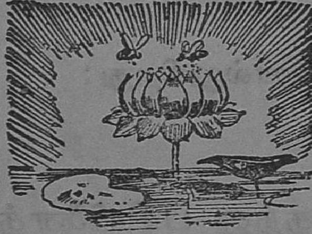
வண்டு இங்கே பாரடா.
மலரைத் தேடி வருதடா.
உண்டு, உண்டு தேனையே
ஒலிக்கும் பாட்டுக் கேளடா.

வண்டு பூவிடம் சொல்லுகிறது:

தேனைத் தந்து பசியினைத்
தீர்க்கும் பூவே, உன்னையே
ஏனோ மனிதர் பறிக்கிறார்?
எளிதில் வாடச் செய்கிறார்.

சேர்த்து வைப்பேன், நீதந்த
தேனை நானும் கூட்டிலே.
பார்த்து விட்டால், அதனையும்
பறித்துக் கொண்டு விரட்டுவார்.

இனிக்கும் தேனைச் சேர்த்ததால்,
என்னை மனிதர் பிரிக்கிறார்.
மணத்தை வாரி இறைத்ததால்,
மலரே, உன்னைப் பறிக்கிறார்.

சூறைக் காற்று வந்தது.
சுழன்று சுழன்று அடித்தது.
கூரை வீட்டைப் பிய்த்தது.
குடியைக் கெடுத்துச் சென்றது.

பலத்த மழைதான் பெய்தது.
பயிரை அழித்துச் சென்றது.
ஜலத்தி னாலே மக்களைத்
தத்த ளிக்கச் செய்தது!

நெருப்பு எங்கோ பிடித்தது.
நீண்டு பரவ லானது.
அருமை மிக்க பொருள்களை
அழித்துப் பொசுக்கிச் சென்றது!

பூமி ஆட லானது.
பிளவு நடுவே கண்டது.
ஆவி போக உயிர்களை
அதிலே அழுந்தச் செய்தது!

இருந்து வாழ உதவிடும்
இயற்கை என்று எண்ணினேன்.
இறந்து போகச் செய்யுதே!
இதுவும் விந்தை தானடா!

